

LÆS
inde i bladet
OM:

Går vi fremad
eller tilbage?

Korpsets distrikter
og divisioner

Spejderuniformen
i søgelyset

Beretninger om
– en trop, der tog
til Frankrig med
klud, kost og
fejebled
– og om danske
seniorspejdere i
amerikansk lejr
i Tyskland

Tinka og Vibe

Lidt om „Thunder-
birds“

Gode og giftige
svampe

Senioropgave nr. 2

Småtterier o. m. a.

*To glade bladlus til
stævne på Nyborg Strand*

Gennem årene snoede sig
kæden af små, af bittesmå gerninger
som ingen ved om,
ukendtes hjælpsomhed,
små ubehjælpelige hænder,
der bar byrder for andre – også ukendte.
Gennem årene tændte små smil
andre smil,
varmede spejdernes livsglæde
og smeltede is.

A. H.

Kære spejdere!

Fromse har for nylig været i Ungarn. Efter flere års energiske forsøg lykkedes det i år Fromse at få tilfaldelse til at komme på besøg bag jerntæppet og se nogle af de steder, hun holder meget af, og træffe gamle venner; her fortæller Fromse om besøget:

Jeg har lige fået at vide, at hvis jeg skynder mig, så kan jeg lige nå at få et par ord med til jer i oktoberbladet. Derfor lægger jeg straks gulvkluden fra mig, tørrer hænderne og sætter mig til at skrive nu.

Jeg vil så gerne, at I lige skal have en hilsen med fra de gamle spejdere, jeg traf i Budapest, for de bad mig så meget om at hilse jer allesammen. Vi havde ikke set hinanden, siden vi var sammen til Paxting før krigen i Gødøllø. Siden da har Ungarn lidt meget, Budapest var meget forandret og havde mange år efter de sidste strenge år, men da jeg om aftenen stod oppe på Gellerbjerget og så ud over de tusind lys i Budapest og broernes hængende lamper, som så ud som en lysende kæde af diamanter, ja, da var fortryllelsen der igen, den som jeg så mange gange før har forsøgt at beskrive, når jeg fortalte om oplevelser fra 4 foregående besøg der.

Da jeg kom til Budapest, blev jeg modtaget med blomster, da jeg tog afsked, bragte de mig igen blomster. Ganske som før var det meget overvældende og vanskeligt at være gæst hos ungarerne, for de forguder deres gæster og forkæler dem på helt østerlandsk vis.

Vi var 6 gamle venner, der mødtes den sidste aften på mit hotel, 3 af gæsterne var iført kjoler, der stammede fra jer her i Danmark. I aner ikke, hvor de er taknemmelige for det tøj, de har fået,

de har det nemlig på mange måder vanskeligt, tøj er dyrt, og kvaliteten på det, man kan få, er ikke så god.

Efter mit besøg i Ungarn lovede jeg mig selv, at jeg ikke ville ophøre med at sende tøj derned. I kan også få en adresse selv, hvis I vil, jeg har en hel bunke breve med hjem fra folk, der trænger til tøj, fra mennesker jeg slet ikke kender, men som har hørt om vore tøjpakker, når de traf en eller anden, der var lidt bedre klædt end andre.

Tænk lidt på det, hvis I har ting liggende, som I ikke har lyst til at bruge mere, eller som I egentlig godt kan undvære. Let samvittigheden, skabe og skuffer og gør samtidig en good turn.

Fromse

Fromse siger tak ...

Da en af de rare seniorspejdere fra den patrulje, der hedder Elefanterne, og som havde slidt for mig ved min festaften i Spejderhuset, trykkede mig i hånden, da hun sagde farvel, og med et strålende smil sagde: „Tak for i aften!“, da sagde jeg til mig selv: „Hvad skal jeg så sige, jeg har bare modtaget lige siden kl. 8 i morges!“

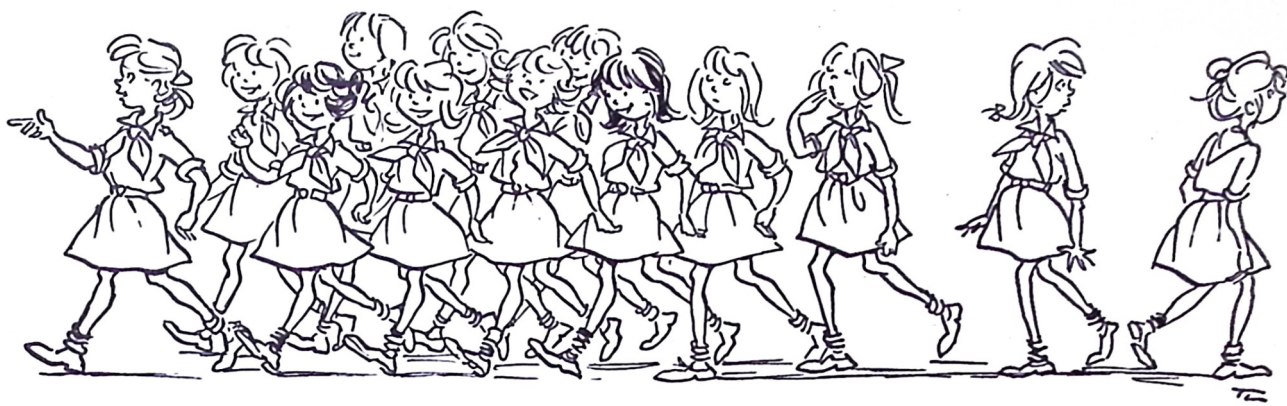
Nu står jeg der, men I er alle i mine tanker, og jeg har så meget at sige tak for, og det gør jeg herved til jer alle – store som små. Tak for breve og hilsener og dejlige oplevelser.

Jeg vil gøre mit bedste for at opleve at blive 80, – mest fordi jeg er så nysgerrig efter at se, hvorledes I alle ud i fremtiden vil gavne jeres korps, hver på sin plads og efter sin evne.

Fromse

INDHOLD

	Side
Vers fra jubilæumskantaten 1960 (af A. H.)	122
Fromse siger tak	122
Kære spejdere!	122
Det Danske Pigespejderkorps – fremad gå!	123
Korpsets distrikter og divisioner 1961	125
Hvad med uniformen og lejrdragten?	126
Småtterier	128
Kloverarbejdet	129
Med Petra til Mars (spil)	130
Da rengøringskompagniet drog til Courmettes	132
Vi tegner mystiske „Thunderbirds“	133
Vibe og hendes patrulje	134
Duelighedstegnet Svampesamler	136
Seniorspejderkonkurrence, opgave nr. 2	138
De mange veje	138
Tinka	138
Campers together – that is our song	139
Postbox	139
Ny gramfonplade	139

Det Danske Pigespejderkorps - fremad gå!

Sådan lød ordene sidste år, da 10.000 spejdere marcherede ind på Odense Stadion.

Går vi stadig fremad? Lad os kigge lidt på vores korps i dag, hvordan ser det ud? Er vi gået fremad, er vi blevet lidt dygtigere, er vi blevet flere?

Nej, vi er blevet færre!

I juni-bladet (side 91) så vi en fortegnelse over korpsets antal pr. 1. januar 1961. Lagde du mærke til det? 578 spejdere var „hoppet af“. Hvad tænkte du?

Hvad tænker du nu? $\div 500$ om året = $\div 1000$ på 2 år.

Bliver vi ved at skrumpes ind, til vi bliver til slet ingenting?

Eller gør det ikke noget, at vi er få, hvis vi bare er gode spejdere?

Er vi gode spejdere? Tænk lidt over disse ting!

Imens spørger vi et par af korpsets kloge hoveder, hvad de mener.

Den første, der svarer mig, er Annesofie Hermann, og det bliver med et par velmente alvorsord til hver og en af os.

Jeg er ikke bange for et lille korps, bare det er en lille god forening af spejdere, som ikke bare vil sig selv eller have det lidt sjovt, men af spejdere, som vil være dygtige for at kunne hjælpe andre.

Jeg ville gerne i dag have, at mange børn og unge fik lejlighed til at være spejdere ihvertfald for en tid, fordi jeg synes, der er brug for spejderarbejde i dag.

Vi har læst eller hørt, at da B.-P. startede, ville han have fat i de unge, der stod og glaned ved sportspladserne og ikke selv var med i noget. I dag glanes der foran fjernsyn, i biografer og i ugeblade. I er alle — ja, nu må I undskyldte, jeg siger det brutalt, men så forstår vi hinanden bedre måske — temmelig forkælede. I må så meget, I får så meget. I kan bestille noget, jamænd kan I det, I kan jobbe for at få de ting, I gerne vil have, men (måske lige med undtagelse af spejderhjælpsdagene,) mere for selv at få end for at hjælpe andre. Er det ikke rigtigt?

Og et korpstal, der synker, siger mig derfor, at vi skal være på vagt og ikke bare trække på skuldrene og sige, at sådan er det nu engang med *det!* Når alle får lov til så meget, er det altså ikke, fordi forældrene ikke vil give lov. Vi er også tilbøjelige til bare at *vente* på, at spejderne skal melde sig til patruljer og troppe og andre steder. Det er en frivillig sag at være spejder — ja det er det da. Men vi skal nok være lidt mere vakse og åbne øjnene for, *hvor* der er kammerater, der har brug for at være med, eller som bare trænger til det lille puf for at komme i gang.

ELLEN ARKIL, spejderchef:

Der er for mange, der melder sig ud, fordi de får en ny fører, de ikke er på boglængde med.

ANNESOFIE HERMANN, kontaktchef:

Der glanes foran fjernsyn, i biografer og ugeblade.

HANNA LUND, førertræningschef:

Vi skal konkurrere bl. a. med pigegarderne.

Hvor mange er I i patruljen, patruljefører, er der ikke et hul eller to, som skulle fyldes ud? Se dig om!

Redaktøren spørger mig direkte, om det er lige meget, hvor mange eller få, vi er, og hvad jeg ville kunne ønske.

Nej, jeg mener ikke, at det er lige meget, hvor mange vi er. Den store verden trænger til fred, og dér tæller det, om mange unge vil være med at bygge op, ja ikke bare med store ord og blegblå selvfølgeligheder og ved at synge sange på flere sprog, men ved at gøre noget for at lære hinanden at kende og for at forstå bedre. Og i den lille verden, samfundet og familien, betyder det noget, at nogen fik skal vi kalde det: sans for fordragelighed, — om vi virkelig er to, flere, mange, der stadig ser os om efter, hvor den lille daglige gode gerning kan anbringes, den lille, hjælpende finger, måske bare lidt venlighed.

Jo, vi har brug for at være mange. Og det haster.

Så når jeg skal svare på, hvad jeg kunne ville ønske, så må mit svar være, at jeg ønsker, vi kunne enes om i alle de mange patruljer, jeres ud over landet, og den af gamle spejdere og distriktschefer såvel som bestyrelsesmænd og koner, at vi alle i dette år enes om at se os om for at fylde hullerne ud!

Dernæst spørger vi Hanna Lund:

— Er det lige meget, hvor mange vi er, så længe vi har det rart med hinanden?

Jeg synes ikke, at det er lige meget, om vi er et stort eller et lille korps, selv om jeg absolut og ubetinget mener, at korpset er tjent med gode spejdere frem for mange og eventuelt slappe spejdere. Men målet må da være mange, gode spejdere! Det dalende medlemstal bør derfor ikke lade os ligegyldige og efter min mening bør det hverken bortforklares med, at de store børne-årgange har passeret vore rækker, eller at jubilæumsåret er ovre. Vi må se i øjnene, at alt for mange spejdere og unge førere kun er medlemmer af korpset i ganske få år.

Hvad kan grundene være til, at de melder sig ud? spørger du, — og jeg kunne hurtigt nævne en række grunde, som vi under eet kunne kalde skolens og samfundets større krav til store piger og unge kvinder. Vi kunne også tale om, at børn nu til dags kan opleve friluft- og lejligheds sammen med jævnaldrende mange andre steder end i troppe og patruljer, — og hvis unge piger nu om dage gerne vil bære uniform og spille i orkester, så tager de forskellige pigegardes imod dem med åbne arme og fester dem.

Kort sagt, der er mangt og meget, som flokke, troppe og seniorgrupper skal konkurrere med i dag, — og derfor kan kun de effektivt og dygtigt ledede troppe og grupper bevare spejdernes interesse for fortsat medlemskab. Sløjes der af, melder spejderne sig ud. Dygtiggøres og hjælpes de unge førere ikke i divisionen, taber de modet og giver op over for en opgave, som vokser dem over hovedet.

Og nu vil du spørge mig, om jeg da ikke mener, at det er spejderidealene — selve ideen med at være spejder, som skulle være vort største aktiv til både at kalde på og fastholde spejderne. — Jo, det mener jeg da, at det er, og de kalder på, tiltrækker og fastholder børn og unge i dag som altid før, og det sker alle de steder, hvor spejderidealene omsættes i praksis: hvor der er kærlighed og forståelse, hvor der hersker glæde og hjælpsomhed, hvor der er trygt at være, hvor der er orden i tingene — hvor der foregår noget. Alt dette — og mere endnu — hører med til det, jeg ovenfor omtalte som de effektivt og dygtigt ledede flokke, troppe og grupper.

Mit ønske for korpset må da være, at vi må få mange sådanne flokke, troppe og grupper.

Til sidst stiller vi Ellen Arkil følgende spørgsmål:

— Hvad mener du om Det Danske Pigespejderkorps i dag?

— At vi har mange storartede og dygtige spejdere og førere; men at man nok kunne unde mange flere piger i vort land at få del i det frie liv og de glade oplevelser, man kommer ud for som spejder.

— Mener du vi er i tilbagegang?

— Tilslutningen til et arbejde som vort må sikkert bevæge sig i bølgegang. For nogle få år siden voksede vi næsten for hurtigt i antal; nu er vi gået lidt tilbage. Det skal vi ikke miste humøret over, men tværtimod sætte kræfterne ind på at få så gode spejdere som muligt, og der har vi stadig noget at lære.

— Hvor er det, spejderne melder sig ud?

— Det er ofte i de sløje troppe, der hvor man f. eks. ikke tager uniformen på til patruljemøderne, og hvor man ikke slutter op om patrulje og trop, som man bør. Alle spejdere må forstå, at de må stå sammen og slutte op om føreren, ganske særligt, hvis troppen er i vanskeligheder eller har skiftet fører. Det nytter ikke, at man bare kritiserer, fordi det nu bliver lidt anderledes, eller melder sig ud, fordi man ikke straks er på bølgelængde med den nye fører. Man må meget hellere tage et ekstra nap med og gøre sit til, at troppen kommer i god gænge. Det er jo altid sådan, at jo mere man beskæftiger sig med en ting, desto morsommere synes man selv, at den er.

— De allerfleste, der melder sig ud, siger, at det er, fordi de ikke har tid.

— Selvfølgelig kan en stor pige være så bebyrdet med arbejde uden for skoletiden, at hun ikke kan samle sig til andet. Men det er da heldigvis en sjældenhed. Normalt har en 12–16 års pige tid nok til at være spejder, selv om hun passer sin skole omhyggeligt, går til musik, dans eller lign. og også giver en hånd med inden for hjemmets 4 vægge. Man får næsten altid tid til det, man har lyst til.

— Mangler vi stadig førere?

— Vi kunne godt ønske flere førere. Men en trop behøver nu ikke sløje af, fordi den en kort tid står uden fører. Vi har set eksempler på, at patruljer fra førerløse troppe har klaret sig fremragende til turneringer og andre opgaver, fordi spejderne stod sammen.

— Hvordan bliver vi flere?

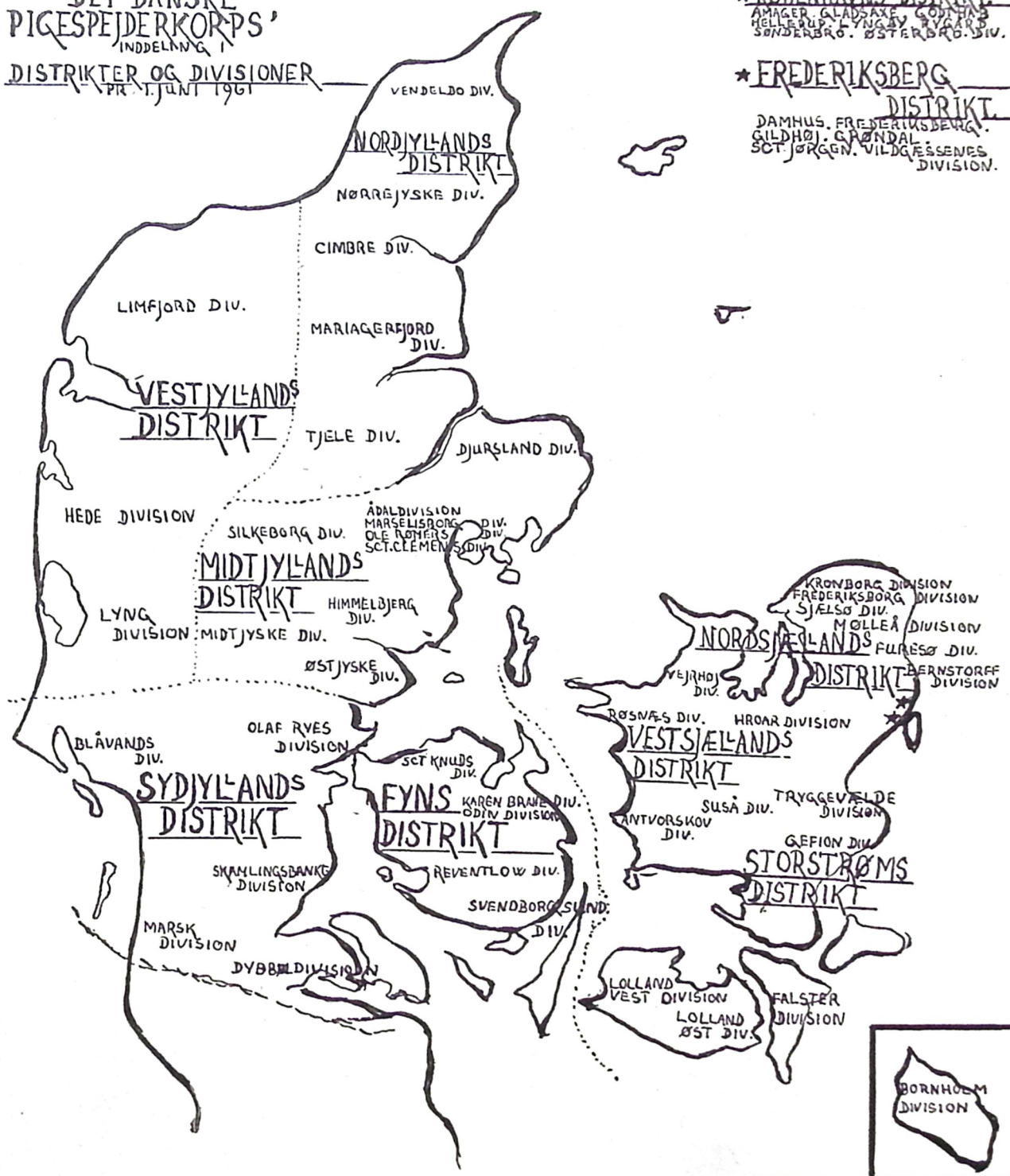
— For en meget stor del står det til spejderne selv at bestemme, om vi skal være mange eller få. Spejderideen er nemlig lige rigtig, lige frisk og levende i dag som for 50 år siden. Men hver enkelt må gøre sit til at blive en god spejder. Det må kunne mærkes på hende, at hun har et løfte og en lov, som hjælper hende igennem vanskelighederne, at hun har gode kammerater, og sammen med dem oplever morsomme og spændende ting, så vil kammerater udenfor få lyst til at være med, og det vil være den bedste vej til at få flere medlemmer i vort korps.

Må jeg til slut benytte lejligheden til at sige tak til spejderne for de mange smil og håndtryk, jeg har fået af dem, som jeg besøgte i sommer, og ikke mindst sige en stor tak for de fine breve og hilsener, som så mange sendte mig. Hver eneste hilsen glædede mig meget, og jeg gemmer dem alle. Allerhelst havde jeg besøgt jer allesammen, men det er jo umuligt, dertil er vort korps for stort, og det kan vi kun glæde os over.

DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS'

INDELING I

DISTRIKTER OG DIVISIONER PR. 1. JUNI 1961

Hvad med uniformen og lejrdragten?

I sidste nr. af „Pigespejderne“, under samme overskrift, spurgte vi om jeres mening med hensyn til forbedring af vor uniform. Vi har med glæde modtaget jeres ideer og gode påhit, som vi her vil lade gå videre.

Som svar på spørgsmålene har vi kort sammenfattet den almene mening; foruden det kan I læse Splints — Bølles og Kittens indlæg med tegninger. Er I uenige, eller går I ind for nogle af ideerne, så skriv straks ind til os!

Bladlusene

☆

1. Skal uniformen være to-delt?

Vi vil gerne have to-delt uniform fra man er 14 år, indtil da er kitlen udmærket, da det er svært for de små at holde nederdel og bluse på.

2. Skal uniforms-nederdelen være anderledes?

Ikke mere vidde ved hofterne, mens det vil være praktisk forneden til å- og grøfte-passering.

3. Skal det være tilladt at bruge slacks og jeans til lejrbrug?

Der er stor diskussion om dette spørgsmål; nogle mener afgjort nej, mens de fleste mener, det vil være praktisk enten med mørke- eller lyseblå slacks.

4. Ville det være praktisk, om uniformen var syet af et andet stof?

a) Ja, i høj grad. Når den er vasket nogle gange, bliver sammene hvide, og uniformen bliver blank ret hurtigt. Kunne man ikke finde en blanding med terylene?

b) Vi synes, at stoffet i uniformen er udmærket. Om sommeren virker det som en kjole og om vinteren kan man have noget under.

5. Er det af interesse, at divisionerne får sit kendskabsmærke på uniformen?

Nogle mener: ganske afgjort! f. eks. i form af forskelligfarvede tørklæder eller treklover på tørklædet.

6. Er uniformen for militærpræget?

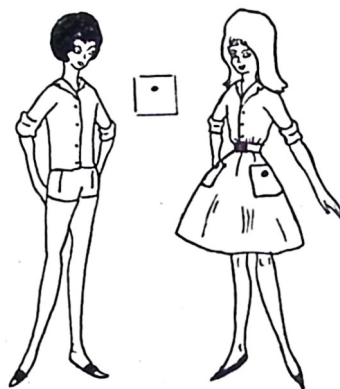
Nogle mener ja — andre nej, egentlig ikke. Hvad om man lavede halsen om, så den blev i skjortebluse-facon, det ville gøre den mere kvindelig? Derfor kunne man jo godt have både tørklæde og fløjtesnor.

☆

Kære bladlus!

I korpselejren havde vi allesammen lejlighed til at se, hvor hensigtsmæssigt amerikanerne var klædt på til enhver lejlighed, men du store kineser, hvis vi skulle have

indført noget lignende. Det ville jo koste en formue, og hvem er indstillet på at bruge flere hundrede kroner på uniformer alene? Selvfølgelig ville det bedste være, hvis monty-uniformen, trods det militære præg, blev indført over hele linien, så man kunne bruge både slacks og nederdel til overdelen, men oh, ve! De fleste af korpsets medlemmer er i alderen 10–14 år, og netop i de år skyder man i vejret og lægger sig ud og ind. Monty-uniformens

nederdel er imidlertid meget bedre end kitlens. Kunne man ikke få større bevægelsesfrihed i kittel-nederdelen?

Med hensyn til slacks til lejrdragten er der da forhåbentlig ingen, der vil gå imod det. Det er praktisk og bekvemt. Hvorfor ikke afskaffe lejrkitlerne og indføre en 3-delt dragt: bluse, bukser og nederdel?

Jeg synes ikke, uniformen skal sys af andet stof. Det, vi har nu, er nemt at vaske, og uniformen skal vaskes tit. Derfor: Hurra, for de løse knapper. Forhåbentlig ender uniformsstriden ikke i den glade modedille, og forhåbentlig vil korpset også se på den økonomiske side af sagen.

Med spejderhilsen!

Splint

P. S. Ja, lad os få divisionsmærker på! Men de skal være små.

Her er Splints forslag til ændring af lejrkitlen:

Dragten er i 3 dele:

1. Shorts uden opslag.
2. Bluse, der kan bæres udenpå shorts og indenfor nederdel. Der er ingen lommer og intet tørklæde. Tørklædet varmer blot og har ingen betydning. Der er lange ærmer.
3. Nederdel. Rynket: nem at sy og tilmed billig at fremstille. Der er 2 store lommer, der kan knappes.

Måske vi kunne nå til et kompromis om shortslængden — der kunne da være dem, der ville befinde sig bedre, hvis shortsene ikke var helt så „shorte“.

Myren

Lejrpåklædning 1960. Mon vi ikke snart skulle finde noget mere egnet til det danske klima.

Til „Pigespejderne“

Må jeg deltage i uniformsdiskussionen? Tak.

Jeg kan godt lide uniformen, dog, når jeg kommer til at tænke nærmere over det, så er der faktisk mange småting, som efter min mening bør ændres. Jeg synes dog ikke, man bør lave revolutionerende om på den.

Forst er der stoffet, det er så besværligt at have med at gøre, kunne man ikke finde noget stof — lidt lysere — som kan vaskes uden at blive så kedeligt at se på?

Så snittet. Brystindsnit, det er der i alt andet tøj, og det mangler faktisk på uniformen. Kunne man ikke sy ærmerne lidt snævrere? Jeg er efter familiens udsagn smækket, ikke desto mindre kan jeg have 2 T. V.-trojer indenunder.

Flojtesnoren — det omme punkt — jeg gad nok se den spejder, der (uden for paraderne) har en sne-skummende-hvid flojtesnor på. Kunne man ikke hænges flojten i bæltet i en af de dibidunser, der ellers indeholder fra et dusin til et gros grimme elastikker?

Lommerne: Kunne vi ikke få de grimme ombuk væk, det virker militaristisk og er hverken til nytte eller pynt.

Det var selve uniformen, så lejdragten: Lange bukser savnes vist af alle. — En ting helt uden for: Tænk — man køber, og det gør næsten alle, uniformerne 10–20 cm for lange, og hvor sød og chik en kjole ellers er — er den sjasket, grim og sjasket, når den er så lang. Hvorfor skal en 11-års pige have en uniform, hun kan vokse sig 2 m lang i?

Hvorfor må spejdere ikke bruge make-up? De må vel nok, men de, som gør det, bliver straks sat i bund. Hvis en fører til hverdag bruger make-up, hvorfor skal hun så møde kedelig, afdanket — grå og trist — i en lang, alt for lang uniform til moderne?

I al fredsommelighed...

Bolle

Kære Bolle!

Tror du ikke uniformen ville se lidt trist ud uden flojtesnor? Jeg tror, der er mange tropper, der kunne invitere dig til ved selvsyn at konstatere, at det ikke ligger uden for mulighedernes rækkevidde at kunne fremvise en hel række

spejdere med sne-hvide, af renhed duftende flojtesnore, hemmeligheden er bare, at man har mere end en, og vasker dem med mellemrum. Jeg synes også, det er dumt med 100 elastikker i bæltet. Kan de lange uniformer ikke lægges op? Er det ikke netop en fordel, at de også kan lægges ned, når folk vokser sig — om ikke 2 meter, så dog 170 cm lange.

Ang. brugen af make up. Mon ikke der er noget, du har misforstået? Der er ingen, der forbyder eller finder det upassende, at en stor spejder eller fører frisker lidt op på sit udseende med læbestift og andre til rådighed stående midler. Der er ingen, der mener, at du for at være korrekt påklædt i uniform skal ligne et spulet dæk i ansigtet. Men lige så lidt som selskabs-make up med grønne øjenskygger og tommetykke lag kosmetik passer til sports- og arbejdstøj, ligeså lidt passer det til en spejderuniform. Det ser fjollet ud. Vi må håbe, at store spejdere, patruljeførere og andre førere for den sags skyld også har så megen selv-kritik, at de ikke giver anledning til spejdernes hånlige blikke, for der er intet, en spejder bliver så gal i hovedet over, som når de store i troppen gør sig selv til grin — så er det, man hører frygtelige beretninger om spejdere, der har vasket disse formastelige rene i en sø, og det er jo lidt flovt at skulle igennem den slags — altså kig dig kritisk i spejlet, for du går hjemmefra.

(Også fredsommelig.)

Myren

Kære bladlus!

Når I spørger om, hvad vi mener om uniformen, vil jeg mene, at for de små spejders vedkommende er den vist god, som den er, måske den kan fikses lidt op. Problemet melder sig imidlertid, når man bliver ca. 13–14 år og trænger til en ny uniform. Montyuniformen har et meget militært udseende, og den er heller ikke helt billig. Det upraktiske ved montyuniformen er, at man ikke kan have en jumper, golfer eller sweater under jakken, når det er koldt, for den vil hænges forneden, og det ser farligt ud.

Lad os bruge kitteluniformen så længe vi kan, dernæst en uniform bestående af en mørkeblå nederdel (enten glat med læg for og bag eller lægget, af et praktisk, krølfrit stof, der er let at vaske), en lysegrå (eller lyseblå), strygefri skjortebluse, en mørkeblå sweater med v-udskæring eller en golfer, dertil spejderbælte. Korps emblem bæres på trøjen, om halsen torklædet i torklædering (hver division kan have sin model) eller slips, hvis man er fører. Til udendørs brug: anorak eller mørkeblå frakke, hvis man har råd til det.

En sådan uniform ville være pæn og praktisk, både vinter og sommer, hjemme og på rejse, og kunne i lejr suppleres med lange bukser til lejrbålet og med skibukser om vinteren. Desuden ville de pågældende uniformsdele kunne bruges civilt, hvis spejderne en dag meldte sig ud af korpsen.

Lejdragten. Lyseblå shorts og de lyseblå „iskagehuer“ burde afskaffes. Mørkeblå shorts, lyseblå bluser (strygefri) — uden for mange dikkedarer, lyseblå nederdele i en bedre facon end den nuværende — og så lange benklæder selvfølgelig. Men lad os samtidig beholde den nuværende hele lejrkittel for dem, der foretrækker den facon. Kitten

»Smætterier«

Lidt om alt muligt – redigeret af fire glade bladlus

Hvad lever vi for, hvis ikke for at gøre livet mindre vanskeligt for hinanden? sagde G. Elliot, og det kunne vi såmænd godt allesammen brodere i korssting og hænge op på væggen.

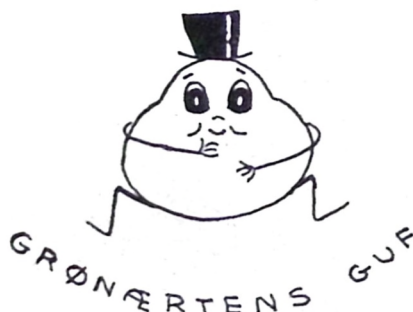
☆ ☆ ☆

1 NY SPEJDER

tæller ikke meget, synes du måske; men det er helt forkert! Den nye spejder, som netop du skaffer med, er hende, vi venter på. Det er hende, der måske ellers aldrig bliver spejder, fordi ingen – heller ikke du – spurgte, om hun ville være med. Så derfor betyder det noget, at du lukker munden op og siger:

Hov – kammerat! Kom med til patruljemøde i morgen aften!

☆ ☆ ☆

En rigtig spejderkage

250 g margarine
500 g farrin
2 æg
500 g mel
4 dl mælk
1 tsk. natron
10 tsk. cacao

Røres godt sammen og kommes i bradepanden.

Pynt: Glasur og kokosmel, (kokosmel inden glasuren er stiv).

Velbekomme! –

Jeg troede, jeg kendte min datter! men kunne ikke begribe, hvorfor hun havde den vane at gå og trække i sin lille, sjove, stumpe næsetip. Men efter at have hilst på hendes nye patruljefører gik det op for mig, at hendes ideal for tiden er: græske næser.

(Fra Spejderbladet)

☆ ☆ ☆

Man møder de folk overalt, som føler et kald til at prædike. De tror, de er Jordens salt. Og de er kun dens eddike...

OMATTAGE EN BESTEMMELSE

Hvor mange gange om dagen standser du egentlig op, før du tager en bestemmelse? Vi træffer mange afgørelser, fra vi står op, til vi går i seng.

Skal jeg straks stå op, eller skal jeg blive liggende 10 min. længere?

Måske vi bestemmer os til det sidste, hvorefter vi haster til bussen, og forlader en seng stående uredt.

Skal jeg gå over gaden, eller vente til bilen har passeret? – Av!

Sådan må vi hele dagen tage bestemmelser.

Så er der en anden slags afgørelser.

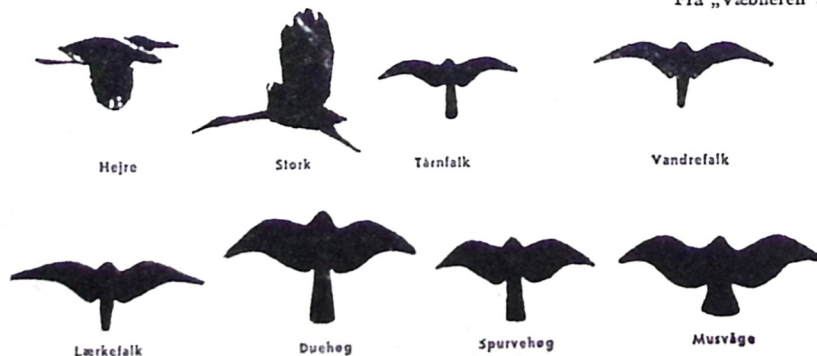
Hvad skal jeg tage på idag? Hvilken farve stof skal jeg vælge til min nye kjole. Hvad skal jeg købe for mine lomme penge, hvilken bog skal jeg låne på biblioteket idag?

Så bliver beslutningerne større og omfatter valget af hobby, uddannelse og venner.

Sådan fortsætter afgørelserne gennem hele livet. Sandsynligvis tænker du ikke over alle de bestemmelser, du må tage i løbet af din dag, men hele dagen skal du vælge mellem mindst to muligheder, og hver dag er der nye valg, og vi er hele tiden med til at tage bestemmelser.

Gid vi må lære at vælge rigtigt.

Fra „Væbneren“.

KLØVERARBEJDET

At være beredt vil sige at leve i nuet med styrke, mod og ærlig vilje.

Det vil sige at glædes over hver ny dag og modtage dens rigdomme med åbne arme.

Det er alvorligt og værdigt at møde tingene, som de kommer.

At være beredt er at modtage livet — hele livet, som det kommer til os med alt, hvad det rummer af glæde og sorg.

Vær beredt — har du af egen vilje valgt som motto, hverken gennem dine ord eller handlinger kan man se, om du er det,

det kommer an på din indstilling til livet — måske det viser sig i dit blik.

Hele kløveriet HALLO!

Det er vores side, denne her. — Vi får lov at have en side — en hel side — i hvert blad.

Vi skulle gerne beholde den og bruge den så godt som muligt til glæde for alle kløvertroppe og alle brevspejdere.

Men I må hjælpe os lidt. — Skriv til os så hurtigt, I kan, og fortæl os, hvad I gerne vil have på jeres side:

Vil I høre om Danmarks natur?

fugle?

blomster?

byer?

Vil I have forklaringer om provestoffet?

opgaver?

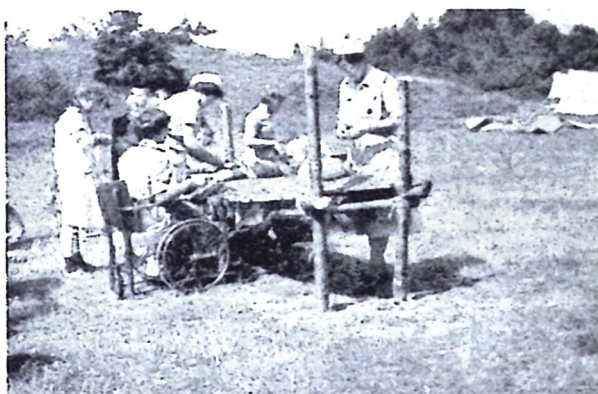
Vil I høre om bøger, I kan have glæde af?

Vi kan jo sagtens sætte nogle ord sammen, men da vores — ser I rigtig på det? — **VORES SIDE** skal være til glæde for jer, er det jo næsten nødvendigt, at I fortæller os, hvad I vil have på siden.

Vi ville være vældig glade også for at få små breve fra jer om ture, I har været på, om week-ends, om jeres patruljemøder og tropsmøder, gerne med billeder og tegninger, og lad være med at tænke på, om det er for lidt eller ej, der kan stå mange små meddelelser på een side. Bare vi hører fra jer.

Alle bidrag, små som store, sendes til Inge Larsen, H. C. Lumbyesgade 29, København Ø.

*Glimt fra Sct. Georgstroppens sommerlejr
på Ryekol 1961*

Middagsmaden tilberedes ved den praktiske gammelmandsild, hvor spejdere i kørestol kan komme helt hen til bålet og røre i gryderne og få ro i øjnene — på rigtig spejdermanér.

Heldigvis fik vi også tid til en lille hyggesludder. Det er jo desværre så sjældent vi ses — kun een gang om året er vi samlede — nemlig i sommerlejren.

Raketrejsen Jorden-Mars tur-retur

Hallo „Blå“: Vil I med til Mars? Vi ta'r raketten. Forhindringer undgår vi ikke; men med god vilje og godt humor når vi vel derop og forhåbentlig tilbage igen med erfaringer, som vi skal bruge, når vi forbereder os til den næste rakettur til Mars. ... Hallo til Palle, Muddi, Helle og Dorthe, alle patruljeførerne. Jeg vil kalde dig Dorthe for nemheds skyld. Altså, Dorthe, du må i nogle tilfælde være forberedt på at give opgaver til patruljen. Kit, ja, det er jo dig, der er patr.ass. Du må være parat til at give Dorthe opgaver, hvor det er nødvendigt. Hvor det overhovedet er muligt, loses opgaverne i praksis. — Her er så „Marsraketrejsereglerne“. Puh-ha!

Altså reglerne: I det følgende betyder I og II henholdsvis I kl. og II kl. spejdere, mens III betyder III kl. og andre spejdere. Alle steder, hvor der er en stor ring omkring nr., skal Dorthe give opgaver; der er tænkt på woodcraft; men der kan anvendes opgaver alt efter, hvad patruljen for tiden arbejder med. Dorthe skal ha' eventuelle opgaver af Kit. Bemærk: Hvor der er anbragt A. i reglerne, betyder det, at i tilfælde af, at opgaven ikke er løst korrekt, gives 1 strafpoint, og brikken flyttes ikke frem; man kan derfor få strafpoint i næste slag. Hvis man igen får strafpoint for samme opgave, må du dog flytte brikken frem. — B betyder, at såfremt opgaven ikke løses korrekt, gives 1 strafpoint; men brikken flyttes frem. Spejderne skiftes til at slå med en terning og flytter en brik så mange felter frem, som terningen viser. (Altid kun ét slag.) — Start: Raketten skal ha' god fart på. Hvis man slår 1 eller 2, må man vente til næste runde.

Hurra! nu starter vi; hold jer godt fast!

7 Fare for sammenstød med meteor; farten må nedsættes. Taber 1 slag.

10 Man skal have den rigtige fart på for at lande på Mars. Står man f.eks. på 8 og slår mere end 2, bliver man stående til næste runde.

„Læn jer ikke ud! Så, nu ramlede vi på rumstationen. Hjælp! Hvad skete der, Dorthe?“

12 En spejder er kommet til skade. Der skal lægges forbindelse. Hvilken forbindelse afhænger af næste slag. —

Slås 1, forbindes: Øje
Slås 2, forbindes: Hånd
Se: A. Slås 3, forbindes: Fod
Slås 4, forbindes: Albue
Slås 5, forbindes: Knæ
Se: A. Slås 6, forbindes: Brækket arm

„Pas på! Ah, nu er det for sent. I kan da forstå, at I ikke må komme til flyvefiskene, der er jo højspænding på. — Hvad skete der, Dorthe? Nu må I hjælpe mig.“

19 En spejder har rørt ved en elektrisk flyvefisk. I og II: Hun er skindød. Giv kunstigt åndedræt?

III: Hun er besvimet. Hvad gør du? Se: B.

„Goddag, hr. marsmand. Det var pænt af Dem at ville se os. (Han ser ud som en levende „Hvem, Hvad, Hvor“.“

21 Moder en marsmand, der vil stille dig forskellige spørgsmål. Hvilke spørgsmål afhænger af, hvad du

slår næste gang. (Næste runde nærmere betegnet.)

Slås 1, spørges om: Korpsets inddeling.

Slås 2, beskrives: I. 3 typer kogebål; II. 2 typer kogebål; III. 1 type kogebål.

Slås 3, I og II, beskrives: Verdensflaget.

Slås 3, III: De nordiske flag beskrives.

Slås 4, I og II: 10 planter nævnes, 2 findes og beskrives.

Slås 4, III: 5 planter nævnes, 1 findes og beskrives.

Slås 5, I og II: Nævn og tegn 5 korpssignaturer.

Slås 5, III: Fortæl om andre korps.

Slås 6, I: Forklar månens faser.

Slås 6, II og III: Nævn 5 punkter fra spejderloven.

„Tik, tik, tik!“ — „Åh, der er telegram fra jorden. Dorthe, du må være vaks og skrive ned. Det er vel nok spændende!“

28 Modtager en melding. — Dorthe skriver ned. Meldingen skal afleveres korrekt, når felt nr. 40 er passeret. Se: B.

„Nu skal vi ligge i telt på Mars for første gang i historien. Det skal blive rart at komme i poserne.“

29 Der slås lejr. Opgaven afhænger af, hvad du slår i næste runde.

Slås 1: Forklar hvilke barduner, der først strammes.

Slås 2: Flaget skal hejses. Vis flagknob.

Slås 3: Fortæl om orden i teltet.

Slås 4: Nævn 8 ting ved navn fra teltet.

Slås 5: Mors: I og II: „Vel ankommen“, III: Ank.

Slås 6: 3 ord eft. eget valg. Se: A.

„Det lader til, at „mælkevejen“ er spærret. Altså torre gryn, hm! Nåh, det er trods alt bedre end ingenting — farvel, mælk!“

36 En marsmand beder om hjælp til at binde en marsko.

„Der var vi nok heldige, så er mælken nok reddet denne gang.“

Hvilke knob eller stik, du skal hjælpe med, afhænger af dit slag i næste runde.

Slås 1, er opg.: Råbåndsknob

Slås 2, er opg.: Slyngestik

Slås 3, er opg.: Dobbelt halvstik

Slås 4, er opg.: Tømmerstik

Slås 5, er opg.: Trompestik

Slås 6, er opg.: Pælestik

„Goddag, fru marskone! (Hun vasker, så har de alligevel vand på Mars.) Hun er vist også vidbegærlig. Bare vi nu kan give hende rigtig besked.“

43 Moder en marskone, som vil sende fødselsdagskort til den danske konge og dronning. Spørger om deres fødselsdage. Se: B. (Eventuelt male kort med de nordiske flag på.)

„Jeg lovede nok at komme tilbage, så jeg kunne nå at dække tebord. Bare vi nu når det.“

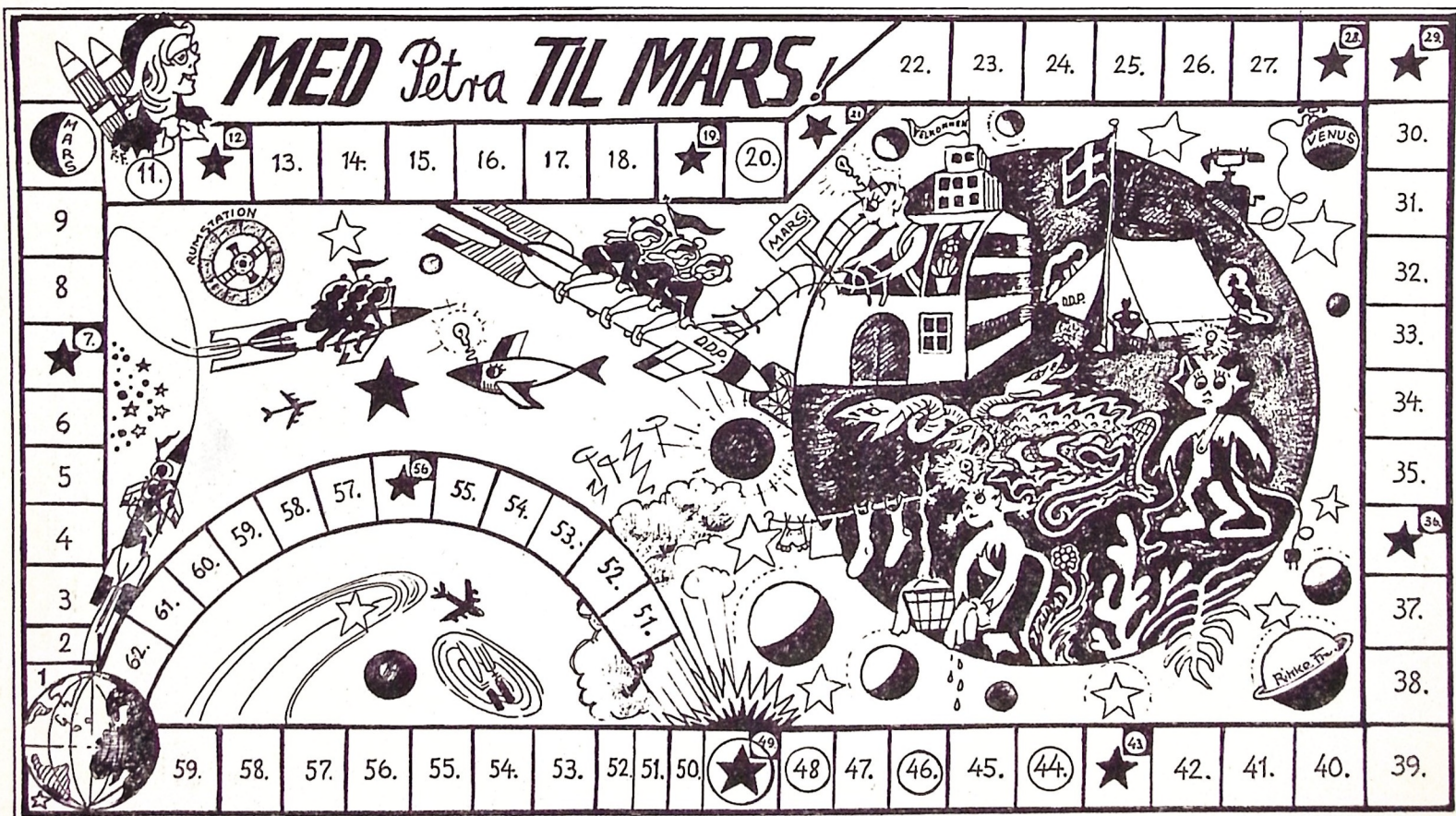
49 Hjemrejsen. — Man skal komme præcis til landingspladsen. (Samme regler som for 10.) Starten: Farten skal være god. Slås 1: Trin svigter. Man må vente til næste runde. Slås 2 eller 3: Farten lovlig lille. Man må følge den længste rute. Slås 4 eller 5: God start, følg korteste rute. Slås 6: Raketten eksploderer!!! Man udgår af spillet.

„Hov! Der var nok en rigtig ægte flyvende tallerken!“

56 Moder flyvende tallerken. Farten nedsættes. 1 slag tabes. — Hjemkomsten: Landing skal være præcis. (Samme regler som for 10.) — — —

„Tak for turen, Dorthe, Kit og alle I andre. Det gik jo fint. Den rejse må vi snart gøre om igen.“

Hilsen til jer allesammen fra
Petra og Rikke

Da rengøringskompagniet drog til Courmettes

En trop tog i sommer til Frankrig for at gøre rent...

12 glade vildgæs fra Vassijaure satte sig Sct. Hans aften i år ind i et tog på hovedbanegården, og dermed begyndte eventyret. Vi rejste gennem Tyskland, Schweiz og Norditalien, og træt efter 1½ dogns rejse steg vi af toget i Nice i Sydfrankrig. Derfra gik det med bus op i alperne i den første bjergkæde, hvor der fra toppen er udsigt over Middelhavet og hele kystlinien fra Nice til Cannes. Det

12 på terrassen

sidste stykke, ca. 5 km, måtte vi gå ad en lille bjergvej op til Courmettes; ved I egentlig, hvad Courmettes er? Det er en stor gård, de franske spejdere ejer, hvor der i den ene halvdel er feriekoloni med plads til ca. 110 børn, og i den anden halvdel er der sovesale, værelser og hyggelige dagligstuer, hvor spejdere fra alle verdenshjørner kommer og ler og hygger sig sammen.

Da vi kom derned, var der næsten ingen mennesker, for vi havde nemlig fået den tjans at gøre rent fra ende til anden både i huset og i kolonien, inden sæsonen begyndte.

Vi startede allerede den første dag fra morgenstunden og havde vældigt mod på at gå i gang, men da det kom til stykket, syntes de alligevel ikke, vi skulle bestille så meget, så 4–5 timers arbejde om dagen var maksimum. Resten af tiden var fri. Da vi, efter at have gjort to sovesale i stand den første dag, hentede husets bestyrerinde Mère Louise, og viste hende herlighederne, kunne hun

slet ikke kende det igen. Der duftede rent og nyvasket fra alle hjørner og i alle kroge, man kunne se gennem vinduerne, og der var ingen edderkopper eller spindelvæv at se nogen steder. — På den måde fortsatte vi de øvrige dage med de andre sovesale i kolonien, og så hele huset bagefter.

En dag sagde Mère Louise, at i morgen måtte vi da tage til byen og rigtigt have det rart, og det ville vi jo ikke sige nej til. Vi gik ned ad bjerget i bagende sol og tog bussen til den nærmeste by Vence. Vi tilbragte et par timer dér, i en typisk fransk lille by med torvet i centrum, hvor alle mødtes og fortalte hinanden de sidste sladrehistorier, et væld af små fortovscafeer og gemt imellem høje huse ind ad en lille smøge alle tiders forretningsplads. Der var alle mulige tænkelige slags forretninger lige fra fødevarerbutikker til kjole- og isenkramforretninger. Al handel foregik uden for med den snakken og gestikuleren, der er så typisk for sydlændingene. Det var sandelig en hyggelig by.

En anden dag foreslog Mère Louise, at vi skulle tage til parfumebyen Grasse. Vi fandt ud af, at vi kunne kombinere det med en lille travetur i bjergene, og søndag morgen stod vi op kl. 6 og gjorde os klar til at gå af sted. Også den dag blev det meget varmt. Da vi var kommet ned ad bjerget, gik vi ad landevejen et langt stykke op langs en kloft. Vi gik til et vandfald, der hedder Sant du Loup, og kloften, vi fulgte, hed Gorges du Loup. Så tog vi bussen til Grasse, hvor vi var inde at se parfumeriet „Fragonard“. Vi så, hvordan blomsterne bliver opvarmet, vædsken bliver presset ud af dem, og de ender som parfume i flasker, sæber, brillantiner og en masse andre ting. Efter at have købt næsten halvdelen af fabrikken, vendte vi igen næsen hjemad.

Den 4. juli kom de 120 børn, som skulle være i kolonien, den dag var der en vild forvirring af børn, kufferter, hjemvegråd og jublende glædesskrig. En anden dag ankom spejdere fra Marokko, Alger og Lyon. De skulle ligge i teltejr på Courmettes grund, ialt skulle ca. 300 spejdere ligge i lejr det år. Jo, der var oplevelser nok dernede, men ti dage går alt for hurtigt, og inden vi så os om, var vi faktisk på vej ned ad bjerget for sidste gang. Det var helt vemodigt. I Nice gjorde vi denne gang ophold i 4 timer. Vi var i vandet, og vi gik i butikker og oplevede hele denne gamle rivierabys charme. Og endnu engang satte vi os i toget for at rejse i 1½ dogn. Hjemturen var streng, og vi var alle dodtrætte. Togets rytme bed sig fuldstændigt fast i os alle, så da vi langt om længe med forsinkelse korte ind på hovedbanegården ved midnat, var der stadigvæk noget, der summede inde i vores hoveder. 14 dages utrolige oplevelser passerede forbi i en lang række — kædet sammen af sol, bjerge og et mægtigt godt kammeratskab.

Sysser

Vi tegner
mystiske

"THUNDERBIRDS"

„Thunderbird“ betyder „tordenfugl“! — Tordenfuglen går igen i en masse forskellige billeder og bruges som dekoration af klædningsstykker, brugsgenstande, trommer o. l. Næsten alle indianerstammer benytter tordenfuglen som mønster, selv om disse fugle kan være yderst forskellige af udseende.

Der knytter sig særlige forestillinger til tordenfuglen. Ude på de store stepper i Amerika, hvor tordenvejr er noget særdeles voldsomt, troede de der-levende indianerstammer, at naturfænomenet skyldtes en kæmpemæssig fugl, der kom flyvende. Det susede i træer og buske, græsset hvislede og bøjede sig, himlen formørkedes, og bulderet opstod, når fuglen baskede med de enorme vinger. Lynene fremkom, når dyret åbnede og lukkede øjnene. Disse kolossale tordenfugle bar på deres ryg en hel sø af ferskvand, som de lod styrte ned over jorden, idet de fløj bort — derfor regnbygerne, der efterfulgte tordenvejret.

Nogle indianere troede, at tordenfuglene fangede store fisk og hvaler og brugte deres kæmpemæssige vingefang som bue og pil. Hver stamme forestillede sig tordenfuglen på sin måde og afbildede den på sin facon. Fælles for dem alle var, at de troede, at tordenfuglen havde overnaturlige evner til at beskytte mennesker mod ondskab, derfor afbildede de dem ofte og meget farverigt og fantasifuldt på klædningsstykker og i smykker.

Her har I nogle mønstre. Måske I har lyst til at dekorere et eller andet, en skede på en dolk, et hylster til en spade eller økse f. eks. Find selv på nogle andre mønstre, borter og fugle.

Heldet være med dig.

Ugh—ugh

Midt i den store stilhed, der
hvilede over sletten,
jog pludseligt sorte skyer stærkt
ind over himmelhvelvet,
blæsten bøjede det tørre græs,
spredte støvet, slog det op.
Som stærke, onde hænder rev
stormen i buske,
ruskede i krat
og drog hylende over den
store slette.
Himlen formørkedes helt...
Den store fugl kom flyvende,
alt flygtede.

Fortsat fortælling af Kat.

4. Turen til Skovgård

Vibe havde måttet holde sig i sengen dagen efter patruljemødet. D. v. s. „i sengen“ var måske lidt meget sagt, for hun følte sig ikke spor syg, og så snart hun vidste, hun var alene i huset, var hun da også begyndt at foretage vandringer rundt om i stuerne. Da hun stod foran telefonen, fik hun pludselig lyst til at ringe til Lis. Lis var sikkert alene hjemme, for hendes mor havde et job. Hun forlangte Lis' nummer og hørte en lille forsigtig stemme sige: Hallo.

— Dags, Lis, det er Vibe, er du oppe? Lis' stemme var straks ivrig. — Jo, hun var da kommet op og var slet ikke mere „hævet i kinderne“, hun ville straks vide, hvordan det var gået til patruljemødet. Og Vibe fortalte og fortalte, og Lis, der havde svært ved at finde ud af, hvad det egentlig var, der var sket, men som blev bekymret over at høre, at Vibe havde slået hul i hovedet, afbrød ustandseligt med spørgsmål og endte med at sige: — Du, jeg kommer over til dig. 10 minutter senere sad hun i Vibes fodende og hørte beretningen om alt det mærkelige, der var sket aftenen før.

Da Vibes mor kom hjem, fandt hun en gæst til i Vibes værelse, nemlig Dorte, hun var kommet for at se til Vibe og høre, om hun måtte komme med til Skovgård. Dorte havde vist dem på et kort, hvor gården lå, og skrevet op, hvad de skulle have med, hvor de skulle mødes o. s. v.

Vibes mor havde ikke været så villig til at give lov, som hun plejede, hun var blevet lidt forskrækket over den måde, hvorpå hun havde fået Vibe hjem fra det første møde. Men Vibe blev ved at plage, og Dorte lovede at passe godt på „de to små“, så det lykkedes til sidst under ledsagelse af mange formaninger at få det ønskede ja, og Vibe og Lis bed til gengæld deres ærgrelse over benævnelsen „de små“ i sig for denne ene gangs skyld.

Det blev en dejlig tur med toget til Skovgård. Der var så meget at se fra vinduet og så meget at glæde sig til. Vibe og Lis stod ved siden af hinanden og så marker og gårde glide forbi i en uendelighed. Hvordan mon Skovgård så ud, der

måtte være skov i nærheden, kunne de regne ud; de havde passeret en del skove, og hver gang havde de spurgt, om de nu snart var der, men fået det svar, at det var en meget større skov, den de skulle af ved.

Vibe følte sig sikker på en hel anden måde end Lis, der var lidt beklemmt ved at være sammen med patruljen for første gang. Men Vibe havde glædet sig til hjælpe Lis og havde allerede fortalt om alle de andre, som om hun havde kendt dem altid. Kammeraterne havde også vist sig fra deres nærmeste side og hjulpet dem med rygsækkene, og Lakrids havde uddelt Piratos til alle, mens Esther holdt forelæsning om jordbundsforhold på egnen, i anledning af at Møl havde sagt, at der var mange runde bakker ved Skovgård.

Pludselig råbte Dorte, at nu skulle de af, og der blev en masen og skubben og kæmpen med rygsække og kogekegler og andre grejer, og teltet var de lige ved at glemme, og uden for i gangen stod masser af mennesker med kufferter og var slet ikke til at få til at røkke sig — men alligevel kom de på en eller anden facon ud til sidst. På perronen stod Lars, sønnen fra Skovgård, og bag stationen holdt en „rigtig levende hestevogn“, som Lis sagde, alt og alle blev læsset op på den, og af sted gik det i rivende, raslende, rystende fart. Vibe klamrede sig til vognens sider, for hvis hun nu røg af, ville hun måske ikke få lov at tage med ud på tur mere, og mor ville igen kalde hende „lille klovn“ og ryste på hovedet, som hun havde gjort forleden. Det var bare med at holde sig fast, og det gjorde de alle, mens rygsække, tasker og grejer hoppede hid og did i vognbunden, og Lars grinede og lod hestene løbe så stærkt, de kunne. — Nu bliver det regnvejr! råbte han pludseligt og kastede nogle gamle tæpper hen over hovederne på dem. Hjortene var ikke sene til at gribe dem, og da regnen et øjeblik efter brød løs, sad de alle i en klump under tæpperne og skrålede „det kan øse, det kan pøse“, jo, de blev sandelig „rystet sammen“.

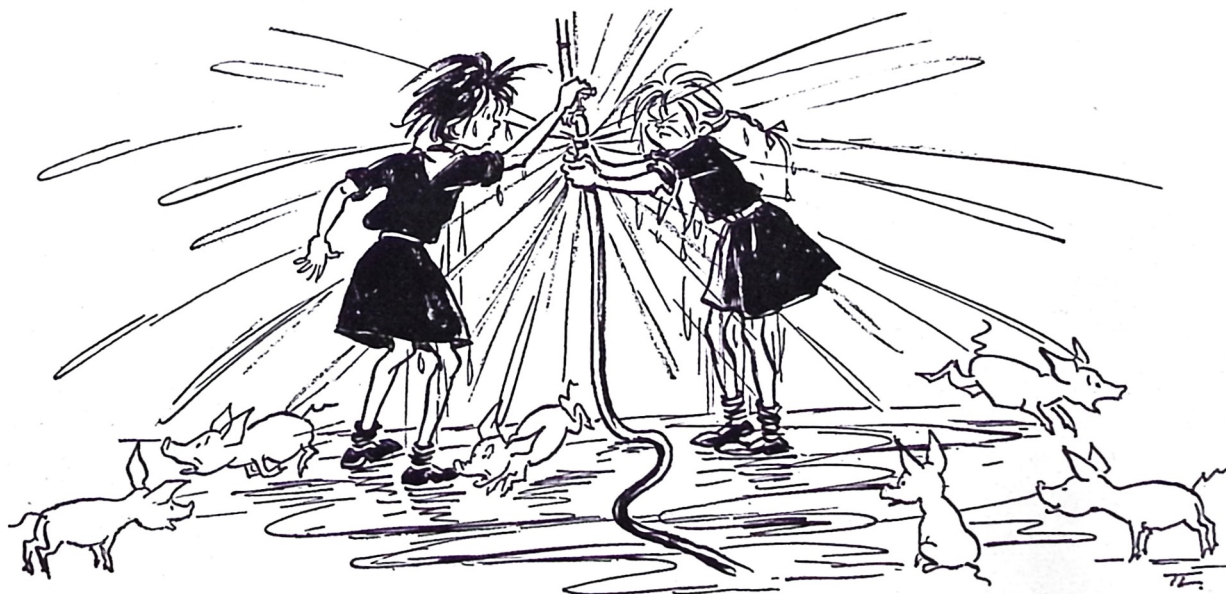
Karen og Hans, som Skovgårdsfolkene hed, tog imod dem, som om de var børn af huset, de kom inden for, til regnen var holdt op, og fik saftvand og „hjemmebagt“. Birte, husets datter på 13, viste killingerne frem, og Lars hentede hvalpene, og det hele hus genlød af henrykkelsesudbrud og kæle- navne afbrudt af klynkelyde fra små misser, der ville ned, og hvalpe, der blev taget mindre nænsomt på, men alt i alt havde man det vidunderligt, indtil Dorte forkyndte, at nu regnede det ikke mere, og nu måtte man hellere se at komme i gang med at rejse telt.

— Men I kan da sove på loftet, som I plejer, bette børn, sagde Karen, hvorfor alt det besvær. — Denne gang skal vi øve os i at rejse telt og tænde bål, forklarede Dorthé, vi skal have turnering snart, så vi vil helst sove ude, ellers tak! — Som I vil, sagde Karen, I kan jo altid komme ind, hvis I ikke kan få teltet til at stå! Sisse snøftede fornærmet over Karens sidste bemærkning, men sagde ingenting. — I må ligge oppe på højen ved granerne, der er læ, sagde Hans, og vand ved I jo, hvor I må tage, men spar på det, vil I! Brænde kan I finde i skoven, men hvis der kommer mere regn, må I nok hellere komme i hus. Dorthé sagde tak og mumlede noget om, at teltet jo nok kunne tage en byge, det var så svært at afslå den megen gæstfrihed og hjælpsomhed, men nu gjaldt det om at få patruljen i gang, mens tid var.

Hun fordelte opgaverne mellem dem. Først skulle alle sagerne slæbes op på stedet, hvor de skulle indrette deres lejrplads. Sisse, Klaus Klumpe, Krølle og Lakrids skulle rejse telt, og Esther og Møl havde bedt om at måtte lave kogestedet, hvortil Esther havde medbragt en meget fin arbejdstegning af en såkaldt canadisk gammelmandsild, en tingest på et højt stativ, klinet op af sten og ler, opfundet og formgivet af Esther selv, men Dorthé foreslog dem at starte med en lidt enklere ting, så der var håb om, at de kunne få morgenmad dagen efter. Lis og Vibe blev udstyret med hver sin lyseblå plastic-spand og sendt efter vand, senere kunne de gå med Krølle og Lakrids efter brænde — imens ville Dorthé gå til købmanden.

Vandet skulle hentes i stalden. Det varede lidt, inden de fandt hanen. Der var en lang slange på vandhanen, der førte helt ud på gårdspladsen, og Lis stillede sig op, hvor slangen endte, mens Vibe gik ind i stalden for at dreje på hanen. Der faldt hun først i staver over et par kalve, siden over en hvid kat og fik så øje på svinestien. Så måtte hun lige derind først og se, om der var smågrise, og det var der altså — det gik der megen tid med.

Lis stod først tålmodigt og ventede, til sidst gik hun ind for at se, hvad det blev til, og da hun ikke fandt Vibe, lukkede hun selv op for hanen. Hun løb ud for at fange vandet, men syntes det løb alt for langsomt. Hun løb tilbage og skruede mere op, i det samme røg slangen af, og vandet fusede ned over tærne på hende. Hun sprang tilbage, vandet sprøjtede i en styrtso ud over gulvet, og hun kunne ikke komme hen til hanen uden at blive pjaskvåd. Hun forsøgte at nå den, opgav det og råbte i sin fortvivlelse på Vibe, der hørte hendes nødskrig og kom styrtende. Vandet fossede ud og løb nu i stride strømme hen ad staldgulvet. — Er du tosset, vi skulle spare på vandet! Hun for hen til hanen uden at tage hensyn til, at vandet sprøjtede ud over alle bredder. Hun forsøgte at dreje hanen men valgte at dreje den gale vej. Lis, der også syntes, hun måtte gøre noget, greb slangen og forsøgte helt modigt og temmelig idiotisk at sætte den fast på hanen igen med det resultat, at vandet nu sprøjtede op i ansigtet på dem begge. Næsten i samme øjeblik blev de begge grebet af et par stærke næver, der bestemt og lidt ublidt fejede dem til side.

Dryppende af vand fra top til tå så de måbende på Hans og opfattede omend uklart en mængde vrede og meget landlige eder. Pludselig stoppede den voldsomme vandstrøm, de så på hinanden, og Hans slog over i en skogrende latter, som gjorde dem ganske flove. — I kommer vist til at gå ind i køkkenet til mor og få fyldt jeres spand, eller I sætter hele gården under vand. De luskede stille og flove hen til køkkendøren, men turde ikke rigtig gå ind, så våde de var. — Jeg går op og skifter noget tøj, sagde Vibe bestemt. — Jeg vil også gerne tørres i ansigtet, sagde Lis. Så trissede de lidt beklemte op ad bakken til granerne, hvor lejrpladsen var, sikre på at blive mødt af særlig Sisses hånlige bemærkninger, når de nu ankom som druknede mus, men uden det vand, de var sendt ned for at hente.

De havde ventet at se teltet rejst, men der lå det i græsset, og ved siden af sad Sisse og så ud, som om alle hendes drømme og forhåbninger var styrtet i grus. Lidt længere henne var Esther og Møl ved at grave en helt almindelig kogerende, de andre var der ikke.

Vibe turde ikke sige noget til Sisse, men spurgte Esther, hvad der var i vejen. — Der var ingen stænger med til teltet! sagde hun i en tone, som om hun dermed forkyndte, at en stor ulykke havde ramt dem, — og nu ved hun ikke, om hun har glemt at få dem med, eller de er raslet af vognen på vej hertil. Krølle og Lakrids var gået ud og lede på vejen — har det regnet? spurgte hun i det samme, da det gik op for hende, hvordan *de to små* så ud.

(fortsættes)

DUELIGHEDSTEGNET SVAMPESAMLER

I flere tusind år har man verden over plukket svampe til dejlige anretninger, men svampe har også i vor tid reddet mennesker fra hungersnød, det har bl. a. været tilfældet i vore nordiske lande under de senere krigstider. Nu er svampen en yndet og meget anvendt delikatesse.

Svampe indeholder ingen næring, hører man ofte, men det er forkert, de indeholder endda mere næring end mange af de grøntsager, vi må købe dyrt, hvilket denne tabel viser (tallene i %):

	Eggehvite	Kulhydrater	Salte	Fedt	Vand
Champignon	3,6	3,0	0,8	0,2	90
Karl Johan	2,5	5,0	1,0	0,4	90
Kantarel	1,3	5,0	1,2	0,4	90
Kålsorter ...	1,0	4,0	0,9	—	92
Spinat	1,4	1,9	1,9	—	93
Agurk	—	1,0	0,4	—	98

Allerede i begyndelsen af juli måned skal vi ud i skoven og se os om, for da kommer det første hold „Velsmagende Ridderhat“ og nogle uger senere „Karl Johan“ (en rørhat), men man skal skynde sig, hvis man skal nå at få dem, før insekter, orme og snegle har været der, de værdsætter nemlig også svampe.

I slutningen af juli kommer kantarellerne, og i den gyldne september, hvor naturen har ødslet med bladguld og himmelblåt, med høj, klar luft over stubgule marker og mild sol, står skoven fuld af svampe i alle regnbuens

farver. Nu er tiden inde til solide sko eller gummistøvler, lange ture med frokost på en mosgrøn stamme.

Hvor er det dejligt at strejfe omkring og glæde sig over al skønheden fuld af ildhu og med tanken om de stegte, duftende svampe til aftenbordet.

Jägerinstinkt er vågnet, næsen drejet mod vinden og øjnene på stilke, hvor er der mon kantareller, champignon, Karl Johan eller støvbolde?

Ved graner plejer man at finde „Purpur Ridderhat“, „Skovchampignon“, „Grå Slimslør“ og „Quelets Skorhat“. Under fyrrene findes „Ægte Ridderhat“, „Kastanjebrun Ridderhat“, „Skællet Ridderhat“, „Frost Sneglehat“, „Brunrød Slimslør“, „Blod Skorhat“, „Brungul Rørhat“, „Kornet Rørhat“, „Broget Rørhat“ og „Grov-poret Rørhat“.

Udløbende under lærk kan man finde „Lærke Rørhat“ og „Lærke Ridderhat“.

Ved birketræer vokser „Birke Ridderhat“, „Gulbæltet Slørhat“, „Gulfnugget Slørhat“, „Olivenbrun Mælkehat“, „Græsgørn Skorhat“ og „Brun Birkerørhat“.

Hvor skov er ryddet, og der endnu findes gamle stubbe, finder man ofte store klynger af „Honningsvampen“, hvis mycelium gror ved rødderne af de gamle stubbe, det er en meget velsmagende svamp.

Men hvad er svampe?

Svampe er planter, som mangler bladgrønt, de kan ikke optage kul-dioxyd fra luften og omdanne det til kulhydratnæring. En del svampe tager deres næring fra levende, grønne planter og er parasitter. De fleste svampe tager deres næring fra råd-

nede plantedele, saprophyter. Først skal vi se på svampens bygning. Det, vi i daglig tale kalder svampe, er den synlige del over jorden. Den udvikles af et rodsystem eller mycelium, som kan leve i flere år uden at give svampe, men når det bliver tilstrækkelig stort, og vejret passer, kommer svampene.

Svampene inddeles i 2 store grupper: basidiomycetes (kollesporesvam-pene) og ascomycetes (sæksporesvam-pene).

Til basidiegruppen hører 1. *Kodsvampe* (hatsvamp) og 2. *bugsvampe*. Kodsvampene er for os de interessanteste, da de omfatter størstedelen af vore spiselige svampe. Kodsvampenes orden omfatter 4 familier. a. *bladsvampene* har i reglen den almindelige paddehatteform bestående af en stok eller fod, som bærer en hat. På hattens nedadvendte plade sidder de sporebærende organer, som her er lameller (blade), der er ordnet stråleformet udgående fra stokken. Hos b. *poresvampene* udvikler sporerne sig i rør fra hattens underside, og hos c. *pigsvampen* udvikles de på små sylformede pigge, ligeledes på hattens underside, d. *kollesvampene* har ikke den egentlige paddehatteform, men består af en kolleformet eller grenet masse, hvor sporerne dannes på hele frugtlegemets overflade.

Til *bugsvampene* hører stinksvampen, støvbold, bruskbold, stjernebold og skægtroffel.

Til ascomycetesgruppen (sæksporesvam-pene) hører *goldhatten* og *trøfelsvamp*.

Når vi nu forhåbentlig kommer hjem fra skoven med en god høst af svampe, vil det lette tilberedningen, hvis man derude har rensat det jor-

dede af stokken og lameller eller rør og event. ornstukne steder bort med sin kniv.

Jeg vil ikke berøve jer opdagerglæden eller tage initiativet fra jer ved at beskrive de forskellige arter. Dem lærer man bedst at kende derude på voksestedet og med en god svampeskud i hånden. I stedet vil jeg fortælle lidt om, hvilken gavn eller skade svampene gør i naturen. Mange svampe er til stor gavn i naturens husholdning. De bereder, af rådne organiske stoffer, næring, som højrestående vækster kan optage. En del svampearters mycelium omspinder visse væksters birodde med fine tråde. Sådanne svampe kaldes for mykorrhiza svampe. De tilfører næring til andre vækster og får anden næring i stedet. Man kan f.eks. iagttagte, at granplanter vokser bedre, dersom der bliver tilført jord fra steder, hvor der vokser velsmagende mælkehatter. Men så findes der „Honningsvampen“ og en del poresvampe, hvis myceliestrenger kan trænge mellem bark og ved på levende træer og gøre stor skade.

Mange plukker ikke svampe, fordi de er bange for de giftige! — Naturligvis skal man være særlig forsigtig, når man er nybegynder som svampesamler. Det gælder først og fremmest om virkelig at kunne kende de almindeligste svampe, man plukker til spisning, — og det lærer man sig hurtigt af en erfaren svampesamler eller ved hjælp af en god svampeskud. De ukendte eller uspiselige svampe, I finder, som I vil have med hjem for at undersøge og finde navn på, lægger I i en kurv for sig. De event. svampe, I ser derude, som I ingen interesse har af selv, lad dem få lov at vokse, alt for mange sparker dem itu.

En del giftige eller uspiselige svampe har stor lighed med de spiselige arter. Især skal man passe på den dødelig giftige „Hvide Fluc-svamp“. Det bedste kendetegn for denne er, at lamellerne er helt hvide som unge og senere har en svagt gul-lig tone, ikke grålysrode eller mørke som hos champignon. Er I usikre, så lad være med at plukke champignon, for de har åbnet sig lidt. Der findes dog champignon-arter, som er uspiselige. De lugter af karbol eller andet ubehageligt.

Pas også på med rørhattene. Tag aldrig en rørhat, som har lyserøde eller brunrode rør, de kan være giftige. Den spiselige Karl Johan rørhat har gulgrønne rør som udvokset, mens den giftige galderørhat har svagt grålysrode, — men mens de er unge, kan

SKEMA OVER FØRSKELLIGE SVAMPETYPER

BLADSVAMPE, SAMMEN MED PORESVMAMPENE LANGT DE TALRIGESTE.

GRENSVAMPE, HER ER KANTARELLEN DEN MEST KAREKTERISTISKE.

PORESVAMPE, SAMT RØRSVAMPE, GENNEMGRÆNDE STØRE FORMER.

PIGSVAMPE, PIGGENE ER SÆDET FOR SVAMPENS SPORERDANNELSER.

KØLLESVAMPE, SVAMPEN HAR INGEN HAT, MEN I STEDET FORGRENINGER.

GRUBESVAMPE, OVERFLADEN ER FOLDET OG HAR GRUBER, HVORI SPORERNE DANNES.

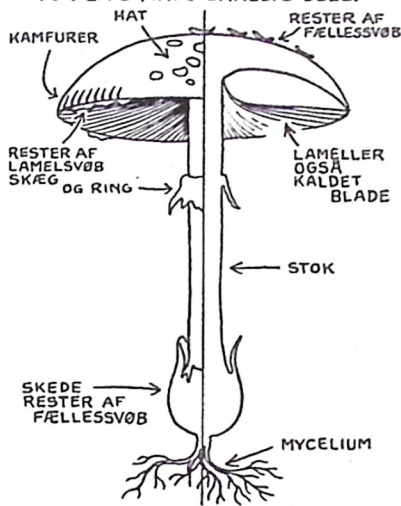
BUGSVAMPE, SPORERNE DANNES INDVENDIGT OG DEN MODNE SVAMP ÅBNER SIG.

SÆKSPORERSVAMPE, DISSE SVAMPES KØD ER STÆRKT ÅRET. VED MODNING REVNER SVAMPENS „HUD“.

SVAMPESAMLER

DETTE ER DE VEDTAGNE BETEGNELSER FOR EN SVAMPES ENKELTE DELE.

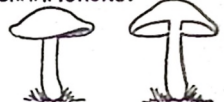
FØRSKELLIGE AFVIGELSER LAMELSVAMPE INDBYRDES

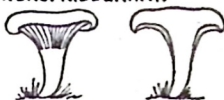
FRIE LAMELLER, MEN SVAMPEN OFTEST MED EN TYDELIG SKEDE. F.EKS. FLUESVAMPE.

FRIE LAMELLER, SVAMPEN ER UDEN FÆLLESSVØB, SKEDE, F.EKS. CHAMPIGNONS.

TILVOKSEDE LAMELLER OG STOKKEN OFTE UDEN RING. F.EKS. RIDDERHAT.

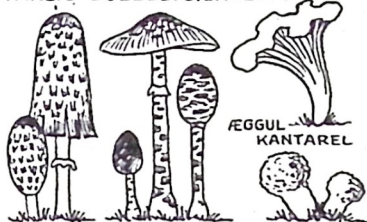

NEDLØBENDE LAMELLER F.EKS. MÆLKEHAT, TRAGTHAT, NETBLADHAT M. FL.

NEDLØBENDE OG GRENEDE MEST KAREKTERISTISK HOS KANTARELLEN.

GODE SPISESVAMPE, SOM IKKE HAR FARLIG „DOBBELTGÆNGER“!

* PARYK-BLÆKHAT * STOR PARASOLSVAMP * ALMINDELIG STØVBOLD * KEMPESTØVBOLD HVID

* KUN SPISELIG I ABSOLUT UMODEN TILSTAND.

ELEMENTÆR VIDEN FOR DEN, DER VIL BEHOLDE LIVET! — MEN SPØRG NU ALLIGEVEL EN KENDER DE FØRSTE PAR GANGE!

FLUESVAMPE CHAMPIGNONS GIFTIG RØDBLAD RIDDERHAT

HAT OG STOK: UFORANDERLIG GULPLETTES HINDEN TRÆDET GLAT OG TØR

RING: TIL STEDE TIL STEDE MÅNGLER MÅNGLER

SPORERSTØV: HVIDT BRUNT-STØRT ROSA HVIDT

LAMELLER: HVIDE ROSA-CHOCOLADEBRUNE HVIDE-ROSA HVIDE

FÆLLESSVØB: FRIE FRIE UPRANDEDE UDPRANDEDE

— LUGT: RÆDDIKEAGTIG MANDELAGTIG HÅRSK MELAGTIG MELAGTIG

NB. HUSK AT DEN GIFTIGSTE FLUESVAMP OFTE VOKSER SIDE OM SIDE MED CHAMPIGNONS! HOLD ALTSÅ ØJNE PÅ STILKE !!

de af uerfarne forveksles, for da har de begge gråhvide rør. Her skal vi altså igen passe på med de unge svampe. Karl Johan rørhatten, der er velsmagende, er meget mild i smagen, galderørhatten er bitter.

Dersom man altid plukker faste,

fine, veludviklede eksemplarer, er de nemme at bestemme, og man løber da ingen risiko. Vær gode iagttagere og vær grundige. I kan da nyde mange herlige svamperetter og blive mange spændende oplevelser rigere.

God jagt!

Tipu

Seniorspejderkonkurrence

Så tager vi fat på 2. opgave! Vi benytter lejligheden til at erindre jer om, at I udmærket kan deltage i denne runde, selv om I ikke har besvaret 1. opgave.

Besvarelsen sendes til seniorudvalget, adresse:

Bitten Hjorth, Danas Plads 24¹, København V, inden den 15. november.

Opgave nr. 2:

Søg kontakt med en ungdomsgruppe (uden for vort korps) fra jeres by eller egn, arranger et møde med den, lav et udkast til en pjeces, der giver oplysninger om den pågældende gruppes arbejdsform, formål m. m.

DE MANGE VEJE...

„Der er de gamle veje, som seklers trin har trådt — og der er stier, der slynger sig i lystigt lune blot, og selv er jeg en vandrer med længsel i mit sind, der går ad stille veje og sanker indtryk ind.“

(Mads Nielsen)

I min et år lange spejdertid har jeg kørt på mange slags veje i mange slags vejr, til lejre og forskellige slags moder.

En dag lagde jeg mærke til, at en vej, som jeg ellers kendte helt godt, virkede helt anderledes, end den plejede — og det var hverken vejret eller årstiden, der gjorde det. Jeg oplevede, at en lang, grå, kedelig vej, en af den slags veje, der er som trukket efter en lineal gennem kortet, ligesom farvedes af oplevelserne, jeg netop kom fra. Vejen føltes ikke lang, fordi de ting, jeg lige havde oplevet, endnu var så nærværende for mig, det føltes hverken ensformigt eller trist at køre den vej.

Kender I den fornemmelse? Eller har I oplevet, hvordan den tur i skoven, man ellers plejer at holde så meget af, pludselig ikke betager en på samme måde, fordi ens tanker kredser om en oplevelse, der giver én ubehagelige fornemmelser af f. eks. at have svigtet i en given situation — at have undladt at gøre sin pligt?

I sommer var jeg på ture i Jylland, hvor jeg besøgte steder og mennesker, jeg holder af. Da jeg kom hjem, havde man ondt af mig, fordi det havde regnet hele tiden — ja, det havde det måske, men jeg havde vist ikke rigtig lagt mærke til det.

Alt det, der opfylder ens indre, betyder så meget for, hvordan det ydre fornemmes.

Når I nu snart får efterårsferie og rigtig god tid til ture i naturen, så tænk på, hvor meget I selv kan gøre for at sætte jeres eget præg på turen uanset vejret. Prov om I også kan opleve, at vejene bliver forskellige, alt efter som hvilket humør I er i. God efterårsferie!

Vibeke

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie

Campers together — that is our song....

Disse strofer har denne sommer lydt fra teltene i Camp Lachenwald.

Camp Lachenwald ligger i Tyskland og det er North Atlantic Girl Scouts lejr, d. v. s. det er en lejr for amerikanske spejdere, der er i Tyskland, fordi deres fædre tilhører den amerikanske hær i Tyskland.

Til lejren kommer piger fra forskellige troppe, og de er der i en periode på tre uger. Der er 140 ad gangen; men i 10 dage i juli måned var der 21 mere, nemlig 13 amerikanske, 1 tysk og 7 danske seniorspejdere. Amerikanerne ville for første gang prøve at være værter i en international lejr i Tyskland, og de heldige, som blev inviteret, var 3 K. F. U. K. spejdere og 4 fra D. D. P.

Lejren skulle være en primitiv seniorlejr; men da amerikanerne sjældent lever særlig primitivt i lejr, ville I nok kalde det for en ganske almindelig komfortabel lejr, f. eks. var der stationeret 3 soldater som medhjælpere i lejren, og de havde sørget for, at Trine o. s. v. var i orden, da vi kom. Når negerkokken var i særligt godt humør — det var han ofte — sendte han en bil ned til vores lille lejr med f. eks. is eller kylling.

Det eneste, amerikanerne ikke havde arrangeret særlig godt, var vejret. Her, som alle andre steder i denne sommer, var regn og storm, der fik selv de mest solide teltstænger til at virke som tændstikker.

Formålet med lejren var, at vi skulle lære hinanden at kende og lære noget af hinanden. Begge dele lykkedes — lejren var så lille, at alle fik tid til at snakke med alle.

Vi havde indrettet lejren som en patruljelejr med amerikanere og danskere i hver patrulje. Da den første dag var overstået, vidste alle, hvad pløk, bardun, ild o. s. v. hedder på henholdsvis engelsk og dansk. Der var skiftevis amerikansk og dansk program til lejrball, konkurrencer og flagceremonier. Normalt spiste vi amerikansk tillavet mad; men en dag lavede vi dansk middagsmad — det, vi havde mest morskab af, var efterretten — det er nemlig meget svært for amerikanerne at sige — — — rødgrød med fløde.

Efter at de 10 alt for korte dage, som lejren varede, var gået, var vi inviteret til at tilbringe en uge i private hjem. Også dette blev en stor oplevelse for os alle. Amerikanerne var uhyre gæstfri og venlige. — Hvis man en nat havde sovet lidt tungt og ikke helt vidste, hvor man befandt sig, når man vågnede, ja, så ville man bestemt tro, man var i U. S. A. Overalt så man amerikanske huse og forretninger, amerikanske børn — både hvide og negre i gang med baseball, amerikansk skole o. s. v. Disse amerikanske kvarterer i Tyskland kaldes med et rammende navn for „det lille Amerika“. Man kan måske sige, at man skal forsøge at leve som folk i det land, hvor man bor; men så må man på den anden side huske på, at de amerikanske familier normalt kun opholder sig ca. to år hvert sted, f. eks. to år i Tyskland, to år i U. S. A. og to år i Japan. Både af sprogmæssige grunde og af hensyn til børnene og deres skolegang er det derfor nødvendigt at oprette de små amerikanske samfund rundt omkring i verden.

Både vores tur til Camp Lachenwald og mødet med de amerikanske familier var en stor oplevelse. Vi fik en klar fornemmelse af, at piger, enten de er amerikanske eller danske, i grunden ikke er så forskellige. Vi har samme interesser, og vort spejderarbejde knytter os sammen.

Vort ønske efter turen vil være, at mange andre danske spejdere må få lejlighed til at møde pigerne fra Nags, når lejren forhåbentlig gentages næste år. *Stritter*

Billede af et af de amerikanske telte, som blev benyttet af den „store lejr“.

POSTBOX

Jeg erindrer igen om de stakkels østrigere, der skrev på Thinkingday, er der dog ingen, der vil ha' de 3 patruljer? *Fromse*

NY GRAMMOFONPLADE

Roverkoret synger spejdersange

Ja, naturligvis gør det det, og alle, der har haft lejlighed til at lytte til koret, vil glæde sig over at erfare, at de har udsendt en grammofoonplade med 8 sange på. Det er Spejderbro'r, her er min hånd, — I morgenskær, i middagssolen hed, — Skær dig en stav, — Højt oppe mellem bjerge, — Tag din kæp og gå på vandretur, — Fyrre år frem, — Nu er jord og himmel stille, — Slut kredsen.

På pladens omslag fortælles det, at koret er startet i efteråret 1952 og sammensat af store spejdere fra alle fire korps.

Pladen er velegnet til to ting: til at demonstrere, hvordan disse 8 sange skal synges, og til at underlægge vore stumfilm med musik. De vil være velegnede til gaver ikke mindst til spejdervenner i udlandet.

Pladen koster kr. 9,50 og fås på Pigespejderdepotet.

Annesofie

Du skal ikke tro, det er en fejltagelse —

hvis du først får næste nummer af „Pigespejderne“ midt i november. Det udkommer nemlig først den 13. november og bliver et juleforberedelsesblad for årets to sidste måneder. Der kommer ikke noget specielt julenummer, for vi har jo vores allesammens „Spejderjul“. Til gengæld udkommer „Pigespejderne“ allerede igen 1. januar og ønsker glædeligt nytår. *Red.*

PIGESPEJDER DEPOTET

Lundsgade 6. København Ø
Telefon Øbro 8383. Giro 40673

Åbningstider: 9-17.30,
fredag 9-19, lørdag 9-14

Ved køb på depotet skal
der forevises rekvisition
eller medlemskort

Nyheder

Lotteri (som billedlotteri) udgivet af Verdensforbundet. Der er 6 plader og 72 brikker med spørgsmål vedr. det internationale pigespejderarbejde. Teksten er på engelsk og fransk.

Pris pr. æske	5,50
Ny revideret og udvidet udgave af bogen „Patruljen arbejder med orientering“ (KFUM-sp.)	5,50
Ny revideret udgave af bogen „Hvad skal vi lege“, (KFUM-sp.) ...	4,50
Charms med verdensemblemer (til armbånd), sølv, forgyldt	3,50

Anorakker

i vindtæt, marineblå poplin, dobb. hætte og bærestykke, stor lomme med lynlås, ribstrik ved ærmerne,

str. 32	41,00
str. 34 og 36	42,00
str. 38 og 40	44,00
str. 42 og 44	45,00
str. 46	46,00

Vindjakker

i vindtæt, marineblå poplin, med lynlås og indvendig snøre,

str. 36, 38 og 40	38,00
str. 42 og 44	39,00
str. 46	40,00

Telegrammer

med spejderløftet i kløver med indlæg...	1,25
uden indlæg	1,00
med spejdermotiv i 2 farver med indlæg	1,00
uden indlæg	0,75

Lange strømper

Crepe-nylon, blå, 2 kvaliteter

str. 8	9,00-6,75
str. 10	9,75-7,25

Crepe-nylon børnestrømper, brune

str. 7-8	7,25
str. 9-10	7,75

Uldne, forstærket med nylon, blå

str. 8	9,25
str. 9-9½-10	10,50

Restparti børnestrømper, uld og tråd, brune, udsælges meget billigt, str. 7-9-9½ 5,00

Vintersæt, mørkeblå

strømper og benklæder ud i ét,

glattrikket eller ribstrikket	
str. 8-10 år	12,75
str. 10-12 år	14,25
str. 12-14 år	15,75
str. 40/42, 42/44, 44/46	17,25

REDAKTØR: Ruth Estrup, Sortedam Dossering 27, København N. Sekretær: Ruth Vallentin, Gladiolusvej 3, København S.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1961 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 30. 9. 1961